

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 146. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789082848.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Da jeg om eftermiddagen den 28de april 1830 indfandt mig forgrædt og modløs hos fru Gyllembourg, modtog hun mig med så stor kærlighed og med så gode og venlige ord, at jeg atter fattede lidt håb for fremtiden. Jeg mærkede vel, det gjorde hende ondt, at jeg så så forgrædt og bedrøvet ud. »Ja,« sagde hun, »min stakkels Hanne! Det er et dårligt bytte, du gør: at skulle leve hos mig her, i stedet for i Wexschalls muntre hjem.« - »Ak!« svarede jeg, »bliv ikke vred over, at jeg ikke kan tilbageholde mine tårer; men det er jo så naturligt: jeg har haft så mange glade timer i dette hus - egentlig de første, hvori jeg med et let og befriet sind var modtagelig for glæden. Vær derfor ikke forundret over, at jeg ved afskeden har grædt smertelige tårer.« - »Nej, min Hanne,« svarede hun på sin venlige og hjertelige måde, »det finder jeg såre naturligt. Kom nu og lad mig føre dig ind i dit kammer. Gid du må være tilfreds med mit lille arrangement!« Og nu førte hun mig ind i mit kammer, hvor hun havde indrettet alt så bekvemt og sirligt, at det var en af hendes egne skildringer i novellerne værdigt. Friske blomster stod i en skål på bordet; en lille kasse med kaffe, te og sukker havde hun anskaffet, for, som hun sagde, hvis jeg om morgenen ikke ville vente på hende, jeg da kunne nyde min første drik hos mig selv; og mange sådanne små bekvemmeligheder og opmærksomheder, som forskønner vor tilværelse i det daglige liv, havde hun med omhu og takt indrettet til min behagelighed. Jeg blev naturligvis rørt og taknemmelig over al den godhed imod mig. Om aftenen kom min trofast hengivne ven, Heiberg, og ønskede mig velkommen i hans moders hus; han tog straks efter atter bort. Uagtet alt dette lagde jeg mig usigelig beklemt om hjertet til ro og sov grædende ind i min nye bolig. Men et forsyn ved bedre end vi selv, hvad der tjener til vor lykke. Og nu føler jeg med dyb taknemmelighed, at en kærlig styrer afbrød mit ophold i det Wexschallske hus i rette tid, og hvad jeg dengang fældede så mange tårer over, var til min fremtids lykke.